

ATENEU DIVERS

REVISTA
DESEMBRE
2025

WWW.ATENEUDIVERS.CAT

ATENEUDIVERS@ATENEUDIVERS.CAT

@ATENEUDIVERS

932.372.716

DM, DC I DJ DE 17H A
19:30H

L'ATENEU DIVERS TANCARÀ
LES SEVES PORTES EL
DIUMENGE 21 DE DESEMBRE.
ENS TORNAREM A TROBAR
EL DIMECRES 7 DE GENER DE
2026.

MOLT BONES FESTES!!!

SUMARI

EDITORIAL ○

○ 3 DE DESEMBRE

NO, NO M'HE FUMAT RES ○

EL DINAR DE NADAL ○

CONGRÉS NACIONAL ○

○ "JO PUC DECIDIR"?

○ LLULLU

○ SIRAT

○ L'ÚLTIM

EDITORIAL

GRÀCIES PER SER-HI: AQUEST ANY HEM AVANÇAT JUNTS

Tancar l'any sempre ens convida a mirar enrere amb una certa tendresa. No només per recordar tot el que hem viscut, sinó per reconèixer aquells moments en què, sense fer soroll, hem estat capaços d'avançar. A l'Ateneu Divers, aquest 2025 ha estat un any intens, ple d'aprenentatges, mirades compartides i petites victòries que ens recorden per què fem el que fem.

Avui volem dirigir-nos a vosaltres, **famílies**, amb un agraïment profund i sincer.

Per la confiança.

Per la paciència.

Per la voluntat d'implicar-vos en un projecte que també és vostre.

Heu estat presents en cada repte i en cada pas endavant. Heu participat en el procés de reflexió col·lectiva, heu aportat les vostres mirades, heu fet preguntes necessàries i heu il·luminat aspectes que, de vegades, només una família pot veure. Aquesta manera de caminar junts ens recorda que la inclusió real es construeix en comunitat, escoltant-nos i reconeixent que cadascú aporta un tros essencial del mosaic.

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

També volem donar-vos les gràcies per la manera com heu acollit els nous projectes, la renovació del posicionament estratègic i la voluntat de posar més ordre, més sentit i més qualitat en tot allò que fem. Aquest any hem començat a fer créixer l'Ateneu Divers des del cor, des del cervell i també des d'aquesta "mà amiga" que ens ajuda a organitzar coneixement i pensar millor. I ha estat inspirador veure com ens acompanyeu en aquest procés amb il·lusió i mirada oberta.

Sabem que confieu en nosaltres quan deixeu a les vostres filles i fills al centre, i que no és una confiança qualsevol: és la més gran de totes. Per això assumim la responsabilitat de cuidar aquest espai, de seguir millorant i de garantir que l'Ateneu Divers continua sent **un lloc segur, digne i ple d'oportunitats**.

Perquè, malgrat els reptes, hi ha una certesa que sempre torna: **quan fem les coses junts, tot és més possible**.

Gràcies per un any compartit.
Gràcies per caminar amb nosaltres.
I gràcies per recordar-nos, dia rere dia, que les famílies sou una part essencial del nostre projecte i del nostre futur.

Us desitgem un desembre ple de calma, llum i petites alegries.
I que el 2026 arribi amb el mateix esperit: el d'un Ateneu Divers que continua creixent des de la comunitat.

Bon Nadal i bona entrada d'any.
Amb tot l'afecte,
L'equip de l'Ateneu Divers

NO NO M'HE FUMAT RES: ELS REIS MAGS, LA METODOLOGIA SAPIENS I UN MATÍ QUE NO OBLIDAREM

Encara avui no tinc clar si ho vaig somiar o si realment va passar.

Però mira: un matí qualsevol, a l'Ateneu Divers, entren els Tres Reis Mags com si fossin un trio de turistes desorientats buscant un menú del dia.

I sí, eren els Reis Mags de veritat, no uns figurants ni uns voluntaris disfressats.

Com ho sé? Perquè:

- El camell feia olor de desert (i no de granja educativa),

- Gaspar encara duia purpurina de la ruta nocturna,

- Melcior tenia l'aurèola d'home que porta 2.000 anys sense vacances,

- Baltasar va preguntar si el Wi-Fi arribava "fins a Betlem", tal qual.

Allò no s'improvisa. Aquesta energia només la té qui ha vist coses bíbliques i ha tornat viu.

Total, que entren.

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ

Melcior al davant, amb aires de cap d'estudis.

Gaspar amb un mapa arrugat del 1993. Baltasar arrossegant un camell que tenia mirada de "torneu-me al desert".

I, de cop, sense saludar ni res, Melcior deixa anar:

— **Hem vingut perquè ens expliqueu això de Sapiens.**

Estem en crisi i algú ens ha dit que aquí ho teniu tot ordenat.

Sí, sí. Tal qual.

Jo intento mantenir la compostura i començo a explicar què és la metodologia Sapiens.

Però als 30 segons ja veig que allò és un via crucis:

- **Gaspar:** "Un sistema? Què és un sistema? I per què m'afecta!?"

- **Melcior:** "Fa dos mil anys que porto or i ningú m'ha explicat per què."

- **Baltasar:** "Els camells estan farts. Ho dic com a portaveu."

El camell fa un soroll que confirma la queixa.

Passem a parlar del context. I allà esclata el festival:

— "D'on veniu exactament?"

— "D'Orient."

— "Sí, però quin Orient?"

— "Depèn del mapa... i del dia."

Gaspar afegeix:

— **Una vegada ens vam confondre i vam acabar a una cavalcada de poble. No preguntis.**

Després els explico que, si volen innovar, han d'ordenar el coneixement.

I allà es desmunten del tot:

- **Gaspar:** "Tinc les cartes en bosses del Primark!"

- **Melcior:** "El carbó no és pedagògic! És un invent!"

- **Baltasar:** "Necessitem un Excel. Urgentment."

El camell, al seu costat, sembla dir: "finalment algú ho diu".

Al final de la reunió marxen transformats:

Melcior diu que reflexionarà sobre el propòsit reial.

Gaspar vol fer un DAFO dels regals.

Baltasar proposa crear el "Sindicat de Camells Units".

Nosaltres només somriem, fem cafè... i respirem.

Però just abans de sortir, Melcior es gira, ens mira amb solemnitat i diu:

Aquest any... no assegurem res.

Després de passar per Sapiens... pot passar qualsevol cosa.

I el camell fa un "brpfff" que sona a: "sort i força".

Conclusió? Aquest 5 de gener:

- potser arribaran puntuals,
- potser faran auditories,
- potser portaran regals nous,
- potser portaran carbó ecològic,
- o potser confondran la vostra casa amb la del veí.

Però una cosa sí que sabem:

Després de passar per l'Ateneu Divers, els Reis Mags estan més desperts, més conscients... i una mica més humans.

I això, escolta, també fa Nadal.

EL DINAR DE NADAL: MANUAL DE SUPERVIVÈNCIA

Perquè tots sabem que el Nadal és molt bonic... fins que comença el dinar.

1. L'hora d'arribar: una ficció legal
Sempre hi ha:
el que arriba a les 11:30 "perquè m'avorria a casa",
el que arriba a les 14:50 com si hagués vingut caminant des del Pol Nord,
i la persona que diu "Ja estic arribant!" mentre encara és... a la dutxa.

2. La cuina es converteix en l'escena d'un crim
Si entres a la cuina, veus:
dues persones discutint per la sal,
algú buscant la safata "aquella",
una olor entre sofregit i nervi existencial,
i un nebot menjant fuet d'amagat, pensant que ningú el veu.
Tots el veuen.

3. L'alcohol entra en escena i comença la festa involuntària
Primera copa: somriures.
Segona copa: filosofia barata.
Tercera copa: "Us estimo molt a tots, de veritat."
Quarta copa: algú balla sense música.
Cinquena copa: el cunyat opina.
Fi.

4. Converses paral·leles que només entén Déu
A la mateixa taula passa això:
una discussió política que no porta enlloc,
una explicació d'un mal d'esquena, algú parlant de criptomonedes sense saber ben bé què són,
i un infant demanant "quan cagarem el tió?".
Tot alhora.
Espectacular.

5. L'amenaça gastronòmica passiva-agressiva
— Vols més canelons?
— No, de debò, no puc més.
— Doncs te'n poso dos, que aquests són petits.
I te'n posen QUATRE.
És llei.

6. El moment "la família és un talent show involuntari"
Sempre hi ha:
algú que canta,
algú que recita,
algú que vol fer màgia,
algú que explica acudits dolents,
i algú que fa veure que riu mentre mira l'hora.

7. El drama dels regals: un clàssic internacional
Passen coses com:

7. El drama dels regals: un clàssic internacional
Passen coses com:
paquet equivocat,
cara de felicitat falsa,
aquella frase: "Oh! És exactament el que volia!" (mentida)
i el regal recurrent: mitjons, colònia o una tassa amb frase motivacional.
Algun any podria tocar un lingot d'or, però no.
Mitjons.

8. Foto de família: operació desastre
Sempre surt:
algú amb ulls tancats,
algú pixelat,
algú mirant el sostre,
algú mig fora del pla,
algú que pregunta: "Ja està feta?"... quan no ho està.
Finalment surt una foto acceptable que després ningú guardarà.

9. El migdiada-gate
El moment més previsible del Nadal.
Persona que diu:
Jo no m'adormo mai.
30 minuts després:
Dorm com una pedra amb la boca oberta i un coixí improvisat de jersei de llana.

10. La playlist de Nadal: evolució descontrolada

Comença amb "El dimoni escuat".
Després "Mariah Carey".
Llavors "Camela".
I acaba sonant alguna cosa turca perquè algú ha tocat el botó equivocat.
Però tothom balla igualment.

Conclusió científica:
Si alguna d'aquestes coses NO passa al vostre dinar de Nadal...
és que no esteu celebrant Nadal.
Esteu fent un pilot episodi d'una sèrie de Netflix.
Per la resta de mortals:
àpats llargs, menjars abundants, rialles inesperades i històries repetides.
I és precisament això el que fa que el Nadal tingui encant.

CONGRÉS NACIONAL DE SEXUALITAT I DISCAPACITAT INTEL·LECTUAL

I Congrés Nacional de Sexualitat i Discapacitat Intel·lectual, es celebrarà a Reus els dies 5 i 6 de març de 2026, sota el títol “Camins recorreguts, reptes per a compartir”.

Aquest esdeveniment vol reunir persones, famílies i professionals vinculats a l'àmbit de la discapacitat intel·lectual i la salut sexual. Serà una oportunitat per intercanviar coneixements, experiències, projectes i reflexionar plegats sobre els reptes i oportunitats de futur.

Per a més informació i inscripcions podeu visitar: <https://www.sassdicongres.cat>

3 DE DESEMBRE: ENCARA QUEDA MOLT PER FER

Tornem un altre any al dia 3 de desembre, dia internacional de les persones amb discapacitat, any rere any i com sempre són pocs els avenços sobre drets.

Encara avui, milers de persones s'enfronten a barreres que no provenen de la condició, sinó de la manca d'accessibilitat i d'oportunitats.

Reivindiquem el dret a una vida plena, autònoma i respectada.

A l'educació inclusiva, a l'ocupació digna i al suport necessari per decidir sobre el seu propi projecte de vida.

A participar a la comunitat sense prejudicis ni paternalismes.

A ser escoltades en primera persona i reconegudes com a ciutadanes de ple dret.

La inclusió real no és cap gest: és un compromís social.

Una societat que respecta la diversitat és una societat més justa.

En aquest Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, cal exigir accions, no només paraules.

Perquè la igualtat es construeix.

QUÈ VOL DIR “JO PUC DECIDIR”?

Aquest mes de novembre he assistit i participat en el taller Què vol dir “jo puc decidir”? organitzat per Dincat que m’ha semblat molt interessant. Han estat tres sessions de treball, la primera va tractar del nou marc justificatiu de les mesures de suport a les persones amb discapacitat, la segona com acompanyar des de les famílies en aquest procés i la tercera ens han explicat una eina, la DAS, que ens pot ajudar a analitzar les necessitats de suport dels nostres familiars.

Com molts ja deveu saber estem en moments de canvis, ja que la nova llei del 2021 ha reformat la legislació civil i processal, passant d’incapacitació al suport per a les persones amb discapacitat en l’exercici de la seva capacitat jurídica i nomenant assistent a les persones que donen aquest suport, aquest fet està significat canvis importants en els drets de les persones amb discapacitat i en les persones que els hi donen suport.

En aquesta nova llei se suprimeixen figures com la tutela per a persones adultes amb discapacitat, i es promou un model basat en suports en comptes de substitució.

Com a idees principals:

Es crea la figura de l’assistent que dona suport a la persona en la presa de decisions, respectant al màxim la voluntat i preferències de les persones amb discapacitat

Es reforça la figura d’assistent com a mesura de suport reconeguda formalment, a càrrec de per persones del seu entorn que donen suport

També es valoren mesures preventives com els “poders preventius” o l’autocuratela perquè la persona amb discapacitat pugui dissenyar de quina manera vol que se la faci costat si en un futur ho necessita.

L’advocat Genis Boadella ens va donar diferents protocols, per fer possible, l’obligació de tots els assistents i per poder portar a terme l’inventari el rendiment de comptes de les persones amb discapacitats.

En les altres 2 sessions, a càrrec de Nuria Ambrós i Mónica Platas, ens han ajudat a reflexionar sobre el que significa, acompanyar, condicionar o substituir a les persones amb discapacitat i ens han explicat la DAS, una eina que ajuda a prendre decisions en suport.

Famílies tenim molta feina per fer.

ESCRIT: MAITE RUIZ

LLULLU

L’any 1992 les Nacions Unides van instaurar el dia 3 de desembre com a Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat. Aquest dia es faran actes reivindicatius de diferents tipus i des de diverses entitats per sensibilitzar l’opinió pública sobre aquest tema que tan directament ens afecta a tots nosaltres com a familiars. I pensant en aquesta data m’ha semblat pertinent parlar d’un autèntic best-seller sobre la discapacitat, un llibre imprescindible i escrit per un autor d’aquí: Quiet de Màrius Serra, publicat el 2008.

Segur que l’autor el coneixeu prou per la seva presència als mitjans de comunicació, sigui com a columnista o com a presentador, o com a expert en ludolingüística (enigmes, mots encreuats...). Qui no ha escoltat algun dia “L’Enigmàrius” d’El Matí de Catalunya Ràdio que té un munt de seguidors fidels? Però Màrius Serra és també autor d’unes quantes novel·les i d’aquest magnífic Quiet en el qual parla com a pare d’un nen discapacitat, el Lluís (anomenat familiarment Llullu).

El llibre té una primera part que consta de petits capítols o apartats i en cada un d’ells Serra hi relata records i vivències que ha tingut en conviure (durant set anys en el moment que escriu el llibre) amb el Llullu, afectat d’una greu encefalopatia. Algunes de les anècdotes són doloroses o, fins i tot, amargues però altres ben lluminoses i optimistes. Sempre mantenint un equilibri entre la fragilitat i el dolor, la resiliència i el sentit de l’humor. En la segona part, gràcies al foliscopi, se’ns permet veure el Llullu com corre, tot i que la seva discapacitat no li permetia la mobilitat; i sota cada fotografia en moviment uns petits textos deliciosos amb els quals l’autor dona veu al seu fill. Un autèntic homenatge en vida al Llullu que va morir quan només tenia 9 anys.

Si no heu llegit el llibre us l’aconsello ferventment i, si ja ho heu fet fa temps, us aconsello una relectura perquè segur que sempre hi seguireu trobant nous matisos, i tornareu a plorar i a riure.

ESCRIT: ESTHER CENTELLES

SIRAT. TRANCE EN EL DESIERTO

“Sirat. Trance en el desierto” és el darrer i aclamadíssim llargmetratge del director gallec Óliver Laxe una coproducció hispano-francesa que ha captivat la crítica i el públic amb la seva proposta radical i immersiva. Estrenada el 2025 i guardonada amb el Premi del Jurat al Festival de Canes, la pel·lícula és un drama intens que es mou entre el thriller i el cinema post-apocalíptic.

La trama es centra en Luis (interpretat per un intens Sergi López), un pare desesperat, i el seu fill petit, Esteban (Bruno Núñez Arjona). Junts s'embarquen en un viatge esgotador cap als deserts del sud del Marroc a la recerca de Mar, la filla de Luis i germana d'Esteban, que va desaparèixer mesos enre després d'assistir a una festa rave al mig del no-res.

En la seva recerca, s'endinsen en el món de les festes de música electrònica lliures (free parties), on entren en contacte amb un grup de ravers o viatgers amb una filosofia de vida antisistema i una llibertat que els és completament desconeguda. Acompanyant-los, Luis i Esteban avancen cap a l'última rave que se celebrarà al desert, un lloc on esperen trobar la filla i germana, tot i que el viatge els porta a extrems emocionals i físics que posen a prova els seus propis límits.

El títol del film prové de l'Islam: el Sirat, el pont que, segons la tradició, s'estén sobre l'Infern i que els morts han de creuar per arribar al Paradís, un concepte que reflecteix la naturalesa de la pel·lícula com un camí difícil, sovint percebut com un descens als inferns. “Sirat” ha estat un dels fenòmens cinematogràfics de l'any 2025. La pel·lícula va aconseguir el prestigiós Premi del Jurat a Canes i va ser seleccionada per l'Acadèmia del Cinema espanyol per representar Espanya en la categoria de Millor Pel·lícula Internacional als Premis Oscar. A més, ha rebut diverses nominacions als Premis de Cinema Europeu, incloent la Millor Pel·lícula, Direcció i Actor per a Sergi López.

L'obra de Laxe es caracteritza per:

- **Experiència Sensorial Insubornable:** El director no es doblega als imperatius del mercat, entenent el cinema com una experiència que cal sentir més que entendre. La pel·lícula utilitza una banda sonora tecno-electrònica intensa, a càrrec de Kangding Ray (David Letellier), i una fotografia impactant per submergir l'espectador en la desolació majestuosa del desert.
- **Repartiment Mixt:** Juntament amb el reconegut actor Sergi López, la pel·lícula compta amb la participació d'actors no professionals i ravers reals, cosa que atorga un realisme i una autenticitat únics a l'exploració de la subcultura rave.

La pel·lícula ha generat un debat intens, amb crítiques que la lloen com una “obra mestra” i una “experiència inoblidable i brutal”, mentre que altres la troben “molt dura de veure” i fins i tot “desagradable” per la seva intensitat i el seu enfocament arriscat, demostrant que és una obra que no deixa ningú indiferent.

Óliver Laxe vol que la seva pel·lícula sigui una experiència tectònica que sacsegi els fonaments emocionals i, potser, existencials de l'espectador. “Intento que el meu cinema sigui el més poètic possible perquè és la manera de ser més polític. Una pel·lícula toca els teus temors, passions, desitjos i somnis.”

Laxe no vol explicar una història, sinó oferir un ritu de pas perquè l'espectador senti, més que no pas entengui, la fragilitat de la vida i la força del que ens transcendeix.

ESCRIT: MARKOX

L'ÚLTIM

Ja ets aquí, generós com cada any, no et fa res ser l'últim perquè sempre arribes. Odiat per molts, indiferent per a altres i estimat... molt estimat per a la gent que com jo, vol gaudir-te des de la teva aparició.

Potser és perquè des de petit el meu entorn familiar em va ensenyar que portes dins teu, l'essència de la memòria i la sensibilitat per comprendre-la.

Al teu interior és ple de dies amb molt de pes específic, dies en què ens fas reflexionar sobre l'existència, sobre la vida passada i futura, sobre el nostre comportament davant dels altres i sobre moltes...moltes coses més.

De vegades quan acabes sento enyorança i vull tornar a començar-te... aturar-te...retenir-te una mica més...

Però ja ho saps.... el temps passa. I jo també sé que tornaràs, tornaràs encara que siguis l'últim.

Escrit: Josep Batllori

ATENEU DIVERS

Desembre 2025

@ateneudivers